

Geheim!

Dit is juf Josje. Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf. Ze is een heel bijzondere juf.

Waarom? Dat is geheim.

Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten. Nee, ook niet aan je ouders. En al helemáál niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt. Beloofd?

Goed, luister:

Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat. Alleen zij. En dan krijgt ze een enorme drang om een hap van een schoolbordkrijtje te nemen. (Ze heeft in de klas een la vol.)

Zodra ze de eerste hap doorslikt, begint het. Razendsnel draait ze rond en vier seconden later is ze veranderd in Superjuffie. Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

Juf Josje is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen! En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school.

Eigenlijk is het een wonder dat hij het nog niet doorheeft. Al houdt hij haar wel extra goed in de gaten, want dat er iets is met deze juf, dat weet hij wel.

Ze kan het niet tegenhouden, al zou ze dat soms graag willen. Je wacht maar even! zou ze willen roepen als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een kip die met een geknakte vleugel langs de snelweg doolt, of een egeltje dat verstrikt zit in een sinaasappelnetje, of twee varkentjes die bijna verdrinken in een gierput, of een kalf in de sloot, of een gewonde eekhoorn, of een giraffe, of een neushoornvogel, of een verdwaald aapje, of een bruinvis, of een octopus, of een bejaarde zeemeeuw, of een brilkaaiman met iets in zijn oog, of een luiaard die in de knoop zit, of een reusachtige schildpad, of een vleermuis, of een brutaal uiltje, of een wollig dasje, of...)

Heel eventjes denkt ze dan: nu even niet!

Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hap van een krijtje genomen. En een paar seconden later is ze onderweg...

Een poesje voor meester Snor

In gedachten verzonken loopt juf Josje naar school. Nog twee weken, dan is het zomervakantie. Ze zal de kinderen missen, maar ze heeft er ook echt zin in. Even geen zorgen of ze geroepen wordt onder schooltijd. Even geen meester Snor... En dan heeft ze rustig de tijd om een onderkomen te zoeken voor de tien kleine poesjes die in haar huis rondartelen. Die heeft ze overgehouden aan haar avonturen op het schoolkamp.

‘Ja, ik ben echt aan vakantie toe,’ zegt juf Josje hardop.

‘Wat? Hoor je een kangoeroe?’ Toby haalt haar in en schuift zijn hand in de hare. Juf Josje kijkt glimlachend naar het altijd vrolijke jongetje.

‘Nee, ik ben aan vakantie toe!’

‘Maar het feest moet nog beginnen!’ zegt Toby.

‘Welk feest?’

Toby blijft abrupt stilstaan. ‘Je gaat trouwen met Hakim, weet je dat niet meer?’

‘O, maar we houden het klein hoor,’ zegt juf Josje gauw.

‘Maar wij mogen toch wel komen?’ Toby laat haar hand los.

‘Eh...’ Juf Josje heeft nog niet aan de kinderen durven vertellen dat er een invaller komt. En al helemaal niet wie dat is...

‘Je gaat echt niet met Hakim trouwen zonder ons, hoor,’ zegt Toby, terwijl ze het schoolplein op lopen.

‘Nou...’ protesteert juf Josje.

Maar Toby laat haar niet uitpraten. ‘Mimoen!’ schreeuwt hij. ‘Juf Josje wil niet met ons trouwen!’

Mimoen komt aangerend, gevolgd door een groot deel van de klas.

‘Wanneer is het ook alweer?’ vraagt Bo.

‘Woensdag,’ antwoordt juf Josje.

‘Dan kan ik ook helemaal niet, want dan heb ik schaakles,’ zegt Mimoen.

‘Scháákles.’ Toby schudt zijn hoofd.

‘Het is ’s ochtends,’ zegt juf Josje. ‘Jullie moeten dan gewoon naar school.’

‘Ik vind het een rotstreek,’ zegt Mila. ‘Wij zijn erbij geweest toen jullie verkering kregen. En dan gaan jullie gezellig trouwen terwijl wij zitten te rekenen?’

‘En als jij er niet bent, wie geeft ons dan les?’ vraagt Lisa.

Juf Josje zucht. ‘Kom, we gaan naar binnen.’

In de gang staat Hakim hoog op een ladder te prutsen aan iets in het plafond.

‘Hakim!’ zegt Toby streng.

De ladder wiebelt. ‘Jongen, je laat me schrikken! Wat is er?’ Hakim klautert naar beneden.

‘Wij willen op de bruiloft komen.’ Toby slaat zijn armen over elkaar.

‘Eh...’ Hakim kijkt naar juf Josje.

‘Het is onder schooltijd,’ zegt ze verontschuldigend.

‘We kunnen toch vrij vragen voor zoiets belangrijks?’ vraagt Toby.

‘Jij hebt zelf toch ook vrij dan?’ vraagt Mila.

Juf Josje knikt.

‘Nou dan.’

Juf Josje denkt na. Ze wilde het klein houden omdat ze niet van al die aandacht houdt. Maar ook een beetje omdat ze bang is dat er iets misgaat. Dat ze geroepen wordt en dat iedereen daar dan bij is.

‘Je bent zeker bang dat je geroepen wordt,’ fluistert Bo. Bo zegt niet zo heel vaak wat, maar als ze wat zegt dan zit ze er zelden naast.

Juf Josje knikt. ‘Dat ook, ja.’

‘Onzin,’ vindt Mila. ‘Hoe lang duurt dat trouwen nou helemaal? Je moet allebei even ja zeggen en klaar is kees. In die tijd kunnen al die beesten best wel even hun kop houden.’

‘Het zou inderdaad wel heel toevallig zijn als je precies dan geroepen wordt,’ zegt Mimoen.

‘En dan hou je het maar even een keertje tegen,’ vindt Gijs.

‘En bovendien zijn wij het wel gewend, dat je soms raar doet,’ zegt Toby.

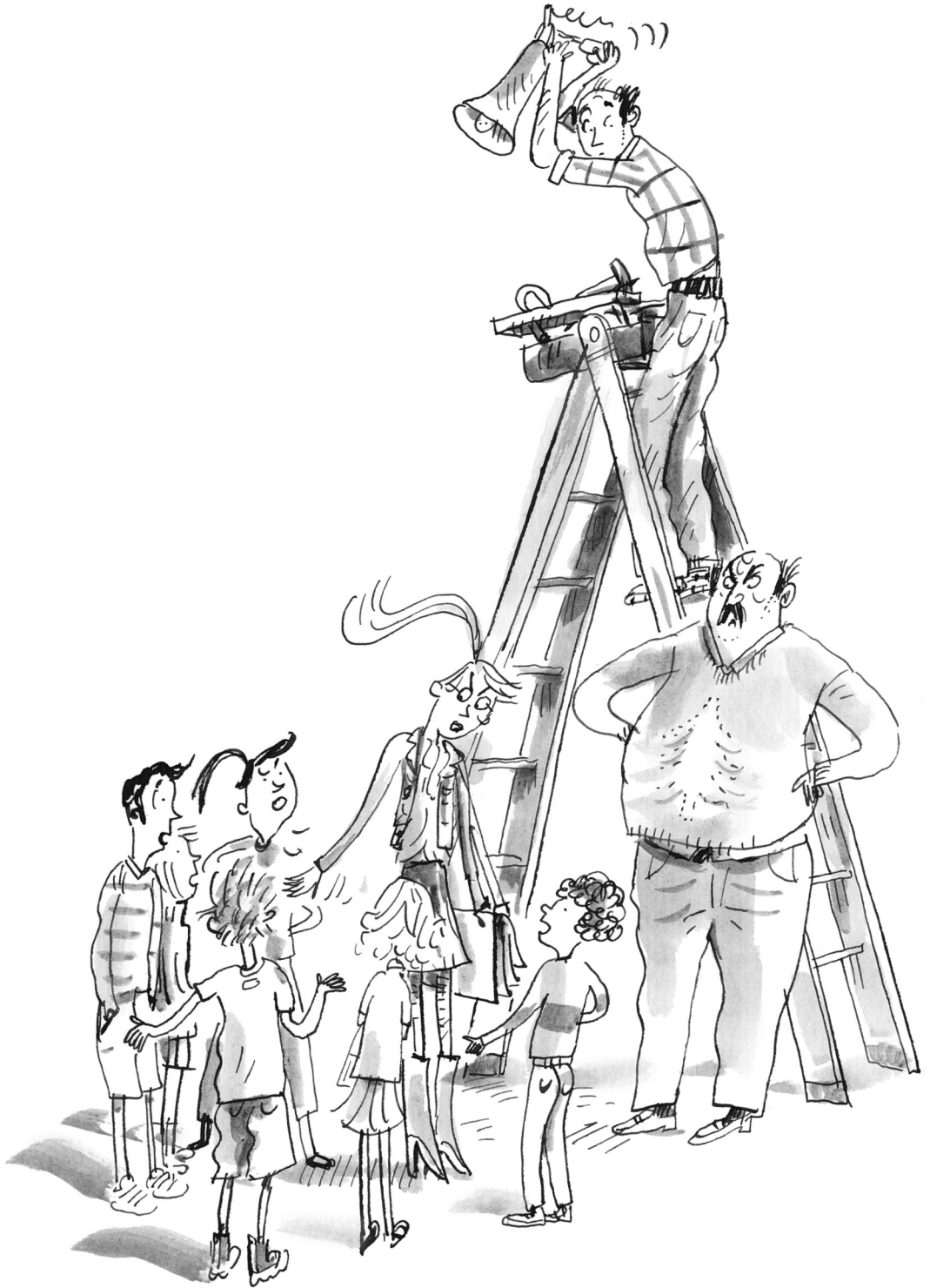
Hakim schiet in de lach.

Juf Josje schudt haar hoofd. ‘Jullie zijn onverbeterlijk, maar...’ Ze wilde zeggen dat meester Snor dat vast niet toestaat, een vrije ochtend voor de hele klas, maar Toby schreeuwt boven haar uit.

‘We mogen komen!’

De hele klas barst uit in luid gejuich.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ klinkt ineens een zware stem. De kinderen wijken uiteen om meester Snor de ruimte te geven. Het lijkt nu net of

hij door een erehaag loopt, met aan het einde juf Josje en Hakim. Vlak voor hij bij juf Josje is, houdt meester Snor halt. Hij kijkt omhoog. 'Is het gelukt, met dat alarm?' vraagt hij.

'Ja, bijna!' Hakim klimt gauw weer op de ladder naar boven en gaat snel verder met waar hij was gebleven.

Meester Snor doet nog een stap dichterbij juf Josje. Hij kijkt op zijn horloge. 'Twee minuten geleden had de les moeten beginnen.'

'Het is onze schuld, meester,' helpt Mila. 'Wij eh... wij wilden dingen weten over de bruiloft.'

'De bruiloft...' zegt meester Snor. 'Dat is waar ook. Wanneer is de grote dag?'

'Woensdag,' zegt juf Josje. 'Ik... ik heb vrij gevraagd, weet u nog? We hebben expres een woensdag gepland, zodat ik maar een halve dag vrij hoefde. Zaterdag was een beetje te duur,' voegt ze er nog gauw aan toe.

'En wij gaan dus ook,' zegt Toby. Maar hij klinkt al een stuk minder zeker.

'Jullie gaan helemaal niks!' zegt meester Snor streng.

'Jawel, jullie gaan naar de klas,' zegt juf Josje gauw. 'Hup, hup!'

'Juf Josje, kom je even mee naar mijn kantoor?' vraagt meester Snor.

Juf Josje geeft geen antwoord, want het was ook geen vraag. Met tegenzin loopt ze met meester Snor mee. Zij kan er toch ook niks aan doen dat de kinderen er zo graag bij willen zijn? Van haar hoeft het niet...

Meester Snor loopt zijn kantoor in en gaat achter zijn bureau zitten.

Juf Josje wacht. Ze is het wel gewend dat meester Snor niet in een keer zegt wat hij te zeggen heeft. Al doet hij dat meestal om haar in spanning te laten, terwijl het nu lijkt of hij verlegen is. Hij prutst met een pen en kijkt haar niet zo doordringend aan als gebruikelijk.

'Wat wilde u zeggen?' zegt juf Josje, als ze de stilte niet meer uithoudt.

'Nou, ik zat te denken, hè... als ik 's avonds thuiskom is er niemand.'

En nou...’ Het dopje schiet van de pen.

O jee, denkt juf Josje. O jee, o jee, o jee. Ik wil echt niet bij hem eten. Of erger. Ze wordt een beetje rood. Wat wil hij?

‘Heb je nog één van die poesjes over?’ vraagt meester Snor dan ineens. Juf Josje staart hem met open mond aan. Dit is wel het laatste wat ze verwachtte.

‘Een p-poesje?’ Juf Josje knijpt even ongemerkt in haar arm.

‘Misschien weet je het nog,’ zegt meester Snor. ‘Ik had vroeger een poes, een pers. Ze is...’ meester Snor slikt. ‘Ze is wel twintig geworden.’

‘Dat is een mooie leeftijd, voor een kat,’ zegt juf Josje. ‘Maar dit zijn geen raskatten zoals uw pers... Gewoon huis-, tuin- en keukenpoezen.’

‘Dat geeft niet.’

‘Dan kunt u er eentje komen uitkiezen.’

‘Leuk,’ antwoordt meester Snor.

Juf Josje staart vol verbazing naar haar directeur. Meester Snor die een poesje wil...

‘Dan kom ik morgenmiddag even langs,’ zegt hij.

Juf Josje slikt. Meester Snor die bij haar langskomt...

‘Je mag terug naar je klas.’

‘O. Ja.’ Snel draait juf Josje zich om en draaft weg.

Als ze de klas in komt, zien ze meteen aan haar dat er wat is.

‘Je mag zeker helemaal niet meer trouwen van hem?’ vraagt Toby.

‘Nee, nee, dat is het niet,’ antwoordt juf Josje. ‘Het is...’ Ze kijkt naar de kinderen, die haar bemoedigend aankijken.

‘Hij wil een poesje,’ zegt ze.

De kinderen zijn zo verbaasd dat het eventjes net zo stil is als wanneer ze een toets maken.

‘Maar dat is zielig!’ doorbreekt Toby de stilte.

En dan barsten de kinderen los.

‘Dierenmishandeling!’

‘We moeten iets doen!’

‘Bel de dierenbescherming!’

‘Kun je niet zeggen dat ze al besproken zijn?’

‘Meester Snor heeft jarenlang een poes gehad. Hij is vast heel lief voor ze,’ zegt juf Josje.

‘Voor hen wel,’ moppert Mila.

‘Morgenmiddag komt hij er eentje uitzoeken.’

‘Komt hij bij jou thuis?’ vraagt Gijs.

‘Niet opendoen,’ zegt Fouzi.

‘Nu is het genoeg!’ roept juf Josje. ‘Meester Snor is geen monster.’

Toby wil zijn mond opendoen om te protesteren, maar juf Josje snoert hem met een strenge blik de mond.

‘En nu wil ik er niks meer over horen. Aan het werk jullie!’

Rakker

Juf Josje ruimt haar huisje zo netjes mogelijk op en gaat aan tafel zitten met een stapel schriften. Jammer dat Hakim nou net vanmiddag computercursus moest geven. Sinds kort woont hij bij haar en dat is heel gezellig. Hij zou proberen iets eerder naar huis te komen, ze hoopt maar dat het hem lukt. Meester Snor kan elk moment voor de deur staan en dan is ze eigenlijk liever niet alleen thuis.

Juf Josje pakt haar nakijkpen en opent het bovenste schrift. Nakijken moet ze toch, en dat maakt vast ook een goede indruk op meester Snor. Meteen wordt ze een beetje boos op zichzelf. Waarom zou ze een goede indruk moeten maken? Ze doet haar werk toch goed, behalve dan dat ze af en toe wegvliegt. Maar verder is ze een goede juf. En als hij dat niet ziet is dat zijn probleem.

Dus! schrijft ze per ongeluk in het schriftje van Lisa. Terwijl ze Prima! wilde schrijven. Met een zucht legt ze haar pen neer. En precies op dat moment gaat de bel. Ze strijkt haar rokje glad en schraapt haar keel. Dan loopt ze door de gang en doet de voordeur open. Haar halve klas staat op de stoep.

‘Wat doen jullie nou hier?’ vraagt ze verbaasd.

‘We wilden je even laten weten dat we in de buurt zijn,’ zegt Toby.

‘Voor als je hulp nodig hebt.’

Juf Josje lacht hoofdschuddend. ‘Meester Snor komt een poesje uitzoeken. Het zal vast wel meevallen.’

‘Maar stel dat je geroepen wordt,’ zegt Bo.

‘Ja, dat bedoel ik,’ zegt Toby.

‘O, dat.’ Ja, daar had ze natuurlijk ook al aan gedacht. Alleen met meester Snor op de bank en dat ze dan geroepen wordt.

‘Het is lief van jullie,’ zegt ze. ‘Maar als ik geroepen word dan zou ik zo gauw niet weten wat jullie kunnen doen.’

Ze kijkt de straat in of hij er misschien al aankomt. De halve klas voor haar deur is nou niet echt iets wat hij zal waarderen. Kinderen horen op school, niet bij de juf thuis. Ze hoort het hem al zeggen.

‘Als we jou naar buiten zien rennen om een hapje van een krijtje te nemen, komen wij om hem af te leiden,’ zegt Mimoen.

‘Dan verzinnen we een goeie smoes,’ belooft Mila.

‘Ja, bijvoorbeeld dat je naar de wc bent!’ roept Toby.

Fouzi geeft hem een duw. ‘Ze plast toch niet op straat, man!’

‘Daar komt hij,’ fluistert één van de kinderen ineens. Snel als vlooiën springen ze weg.

Juf Josje blijft in de deuropening staan, meester Snor heeft haar al gezien. In zijn hand heeft hij een kattenmandje.

‘Stonden er nou net kinderen van school voor jouw deur?’ vraagt hij.

‘Eh... ja. Iets met een sponsorloop,’ antwoordt juf Josje gauw.

Meester Snor blijft een beetje onhandig staan. Juf Josje ook. Ze is het niet zo gewend dat er mensen bij haar op bezoek komen.

‘Zal ik binnenkomen?’ vraagt meester Snor dan.

‘Ja, ja, natuurlijk.’ Gauw doet juf Josje de deur wijd open. Ze spreekt zichzelf in gedachten streng toe. Als er iemand op bezoek komt, moet je diegene op zijn minst binnenlaten. Anders is het geen bezoek.

‘Kom binnen, let niet op de rommel.’

Meester Snor blijft in het midden van haar huiskamer staan en kijkt om zich heen. Zijn blik blijft even steken bij het mandje naast de bank.

Daar liggen de poesjes dicht tegen elkaar aan te slapen.